

[Undervisningsministeren.]

med lovens § 3 hjemmel for nedsættelse af planlægningsrådet for de højere uddannelser.

Der blev under behandlingen af lovforslaget om Odense universitet fra mange sider udtrykt ønske om, at der meget snart måtte blive fremsat forslag om, hvor nye universiteter eller universitetscentre skulle placeres, således at mulighederne for adgang til højere uddannelser blev mere ligelig fordelt landet over.

Dette ønske er senere blevet fulgt op af en henvendelse i november 1965 fra de kredse, som arbejder for oprettelsen af et universitet i Sydjylland, og hvori der blev anmodet om, at der i indeværende folketings-samling måtte blive truffet bestemmelse om, hvor i det sydlige Jylland et kommende universitet skal placeres.

Denne henvendelse oversendte jeg til planlægningsrådet med anmodning om, at den sammen med de ovennævnte tilkendegivelser fra folketinget måtte indgå i rådets overvejelser. Rådet offentliggjorde i december en indstilling om spørgsmålet, der suppleret med et omfattende bilagsmateriale forelå i februar.

Jeg skal ikke gå i enkeltheder med planlægningsrådets indstilling og det materiale, som fulgte med indstillingen. Det er sendt ud til tingets medlemmer.

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, har regeringen fundet det rigtigst at fremlægge denne indstilling og et på grundlag heraf udarbejdet lovforslag for tinget — idet man erklærer sig rede til forhandlinger på grundlag af den debat, der måtte blive ført om forslaget — selv om man finder, at en række forhold kan tale for at vente med en endelig stillingtagen, indtil den af planlægningsrådet bebudede planskitse for de højere uddannelsers udbygning foreligger. Jeg skal i øvrigt henvise til bemærkningerne til lovforslaget.

Jeg føler dog trang til at sige, at selv om spørgsmålet om placering af nye centre for højere uddannelser nu bliver afklaret, er det

ikke ensbetydende med, at man kan gå i gang med undervisningen de nævnte steder i de første år.

For det første er planlægningsrådet, som det fremgår af rådets redegørelse, ikke nået så langt i sit arbejde, at det i dag kan siges, hvad der skal foregå ved de nye centre, og hvilke studieretninger og institutter de skal omfatte.

For det andet viser de erfaringer, man hidtil har høstet ved forberedelserne til Odense universitets start, at det er meget svært at forcere en sådan start frem. I udlandet regner man almindeligt med, at der går mindst 5 år fra beslutningen om oprettelse af et nyt universitet tages, og indtil de første studenter kan indskrives. I Odense lykkes det at komme i gang 2 år efter lovens vedtagelse; men det sker kun, fordi det, bl. a. ved de bevilgende myndigheders velvilje, kan lade sig gøre at opføre velegnede midlertidige lokaler på et år. De første permanente universitetsbygninger kan ikke stå færdige før i 1969.

For det tredje ligger der ved Københavns og Århus universiteter presserende udbygningsopgaver, som må løses. Dette var der da også enighed om i det folketingsudvalg, som behandlede lovforslaget om Odense universitet, idet hele udvalget ønskede at fremhæve, at der, uanset oprettelsen af et tredje universitet og eventuelle yderligere universiteter, var et akut behov for afhjælpning af lokalesituationen ved de to bestående universiteter.

For disse to universiteter har det været et problem at sikre sig arealer, hvorpå udbygningen kunne ske. Der er nu opnået tilfald om arealer, således at man kan begynde at disponere, men det gælder desværre for hovedparten af arealerne, at de i dag benyttes til andre formål — fortrinsvis militære anlæg — og før der er skaffet midler til opførelse af disse anlæg andetsteds, kan man ikke omsætte de to universiteters byggeplaner i deres helhed til realiteter.

Man kan naturligvis spørge, hvorfor det er så vigtigt med udbygningen af de be-